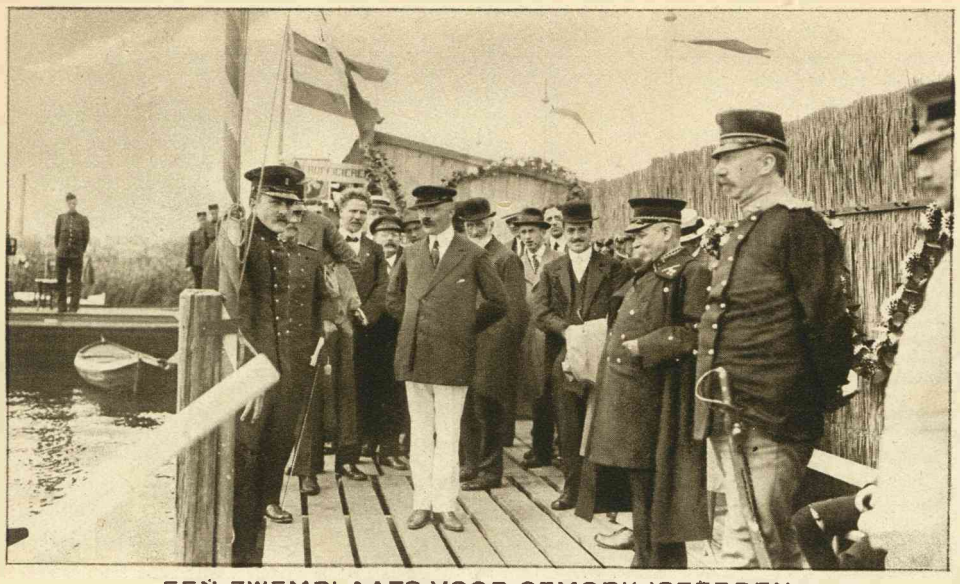
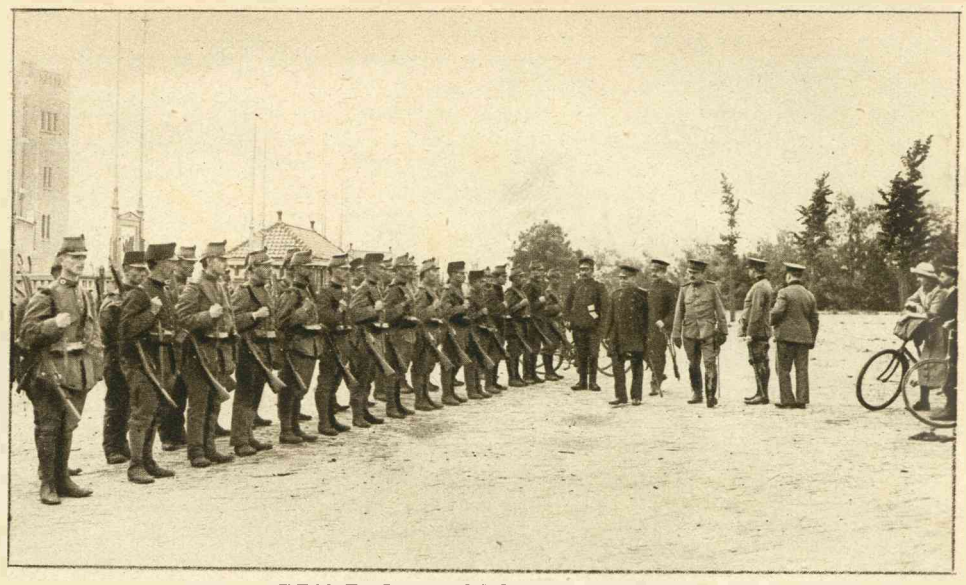


EEN ZWEMPLAATS VOOR GEMOBILISEERDEN.

Door het „Comité voor ontwikkeling en ontspanning der gemobiliseerde troepen" is te Haarlem op plechtige wijze in tegenwoordigheid van talrijke militaire en civiele autoriteiten een zwemplaats voor de soldaten der forten geopend in de oostelijke kom van het Spaarne, de „Mooie Nel" geheeten. De zwemplaats was keurig versierd en bij de openingsplechtigheid werden er onder leiding van den heer A. J. Meijerink verschillende oefeningen gehouden. Wij geven hierboven een foto van de groep autoriteiten en genoodigden.



EEN ZESDAAGSCHE MARSCH.

Door een aantal landweermannen uit Bergen op Zoom is een kranig stukje werk geleverd, dat typeerend is voor het uithoudingsvermogen der mannen. Maandagochtend van de vorige week begaf men zich onder leiding van luitenant De Jonge op weg om den tocht Bergen op Zoom-Amsterdam en terug loopend, met marschvaardige bepakking, af te leggen. Woensdag kwam de wakkere troep in volmaakten welstand te Amsterdam, waar zij door Generaal Ophorst werd gecomplimenteerd. Donderdag werd de terugtocht naar Bergen op Zoom weder aanvaard.

„Lottie!" riep Horton uit en bedekte het gelaat met de handen.

„Ik deed verkeerd," las Crawford voort. „Hoeveel moeite ik deed mijn liefde voor hem te dooden ; ze werd steeds sterker . . . geloof ik, als een onderdrukt vuur. Ik heb met je gespeeld, Rodney. Ik ben een slechte vrouw. Ik ben wreed en zelfzuchtig! Ik zie nu eerst hoe schandelijk ik gehandeld heb. Jij bent jong en ik heb mijn best gedaan jouw jonge leven te verwoesten. Hoe zul je me verachten. Maar, Rodney, als je ouder geworden zult zijn, zul je me dankbaar zijn. Ik kan niet gaan, lieve vriend. Ik kan mijn man niet verlaten ; zelfs al geeft hij niets om mij, ik kan niet van hem scheiden. Ik weet niet of je mij vergeven kunt, want ik heb onuitsprekelijk slecht gehandeld. Ik ben vreeselijk beschaamd ; ik wou dat ik dood was . . ."

„Het is waar," barstte ze los. „Rodney je moet niet slecht over mij denken. Nu ik er op terugzie, begrijp ik het eerst goed. Ik begrijp niet, hoe ik er toe gekomen ben, hoe ik alles vergeten kon : mijn man, mijn plicht, mijn zelfrespect, mijn medelijden met jou. Ik kan nu niet anders handelen ; Rodney, want ik heb je niet lief. Dat zie ik nu eerst. Ik bemin alleen hèm."

Ze wees met bevenden vinger naar haar man, die aan zijn schrijfbureau zat.

Crawford keerde zich tot hem.

„Ons plan, ons treurspel is geëindigd in een klucht," zei hij, grimlachend. „De verliezer heeft gewonnen. Ik feliciteer je! De overeenkomst gaat niet door. Ik wensch je een lang leven . . ."

Hij keerde zich lachend om en keek naar het glas melk. Daarna zonder een woord meer te zeggen, zonder haar met een blik te verwaardigen, verliet hij de kamer.

Horton sprong op en liep zijn neef na.

„Rodney!" riep hij.

Doch de voordeur werd dichtgeslagen, en Horton keerde tot zijn vrouw terug.

„Lottie, Lottie, kan het waar zijn?" fluisterde hij, terwijl hij de kamer binnentrad.

Op hetzelfde oogenblik sprong hij echter op zijn vrouw af en pakte haar bij de polsen beet, dat ze het van angst en pijn uitschreeuwde. Zij had het glas met melk van tafel genomen en bijna uitgedronken. Hij wrong haar het glas uit de handen en wierp het in scherven op den grond. Zijn gelaat was verwrongen van angst en zijn oogen met bloed doorloopen.

„Heb jij . . . dat . . . uitgedronken?"



HET SLUITEN DER MARINEWERF.

Langzamerhand verdwijnt alles uit Amsterdam wat aan de Marine herinnert. Voor eenige jaren verlieten de „Wassenaar" en het wachtschip „Prins Maurits" de hoofdstad. Thans is ook de beslissing over de Marinewerf gevallen en zal zij vanaf 5 Juli gesloten zijn. De Werf, met haar oude gebouwen, werkplaatsen en bassins, heeft een heele geschiedenis, die ons te ver zou voeren, wanneer wij die hier gingen afschrijven. Gelukkig blijven die typische oude gebouwen bestaan, en het gezellige binnenplaatsje met het standbeeld van Maarten Harpertszoon Tromp, waarvan wij hier een foto geven, blijft dus onaangeroerd.

„Bertram! . . . Bertram!" riep ze vol vrees uit.

Hij viel op een stoel neer en verborg zijn hoofd in zijn handen. Geen tegengift! Een braakmiddel verhaastte het proces. Zes druppels. In wanhoop en onmacht brak het zweet hem uit.

Hij had haar teruggekregen, om haar dadelijk weer te verliezen. Hij had een glimp van hernieuwd geluk gezien. „Ik bemin *hem*!" En nu? Hij sidderde als had hij de koorts ; zijn hersenen gloeiden. Nu werden haar handen op zijn schouders gelegd en hoorde hij haar overredende stem :

„Vergeef me! Vergeef me! Jou alleen heb ik lief, *jou*! Ik deed verkeerd . . . ik . . .!"

Hij richtte zich op en sloeg zijn arm om haar heen. Daar viel zijn oog op de tube met het overschot van het vergif. Dat bracht hem tot een besluit! Hij zou haar volgen. Hij kon niet zonder haar leven. Zulk een leven zou een hel voor hem zijn. Hij had haar, die hem het liefste was op aarde, vermoord!

Daar ging de deur open!

„O, mijnheer, mevrouw, kom eens even kijken naar de kat!" Met deze woorden op verschrikten toon geuit, trad de tweede meid de kamer binnen. „Hij is niks niet goed, hij ligt op één kant en wil niet loopen. Hij mankeerde een half uur geleden nog niemendal. Hij kwam daar straks deze kamer uit, toen u en mijnheer Crawford in mevrouws kamer waren. Ik heb hem nog weggejaagd, want hij zat op de tafel van een glas melk te drinken. Toen was er nog niks met 'm aan de hand. Ik had nauwelijks den tijd om de rest van de melk weg te gooien en een schoon glas te krijgen, toen . . ."

„Ik denk, dat het zijn tijd zal zijn, arme Peter," zei Lottie. „Hij begon oud te worden. Hij is . . ."

„Hij is zoo dood as 'n pier," vulde de keukenmeid, die intusschen ook verschenen was, aan. „Hartstikkedood!"

* * *

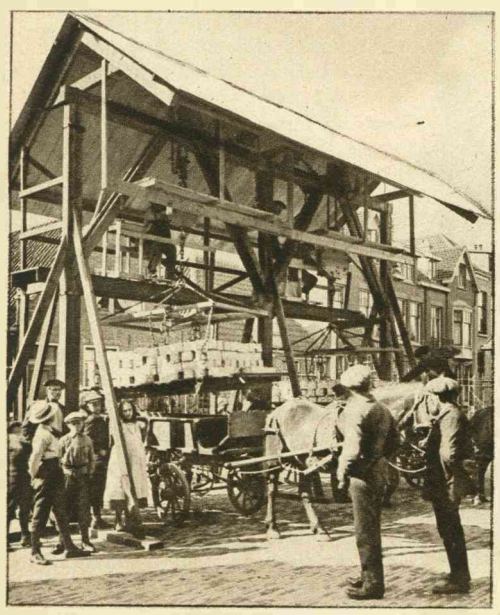
Boven knielde Lottie voor haar man neer, haar handen in haar schoot, de zijne om haar hals.

„Het was alles mijn schuld. Ik was een bruut," zei hij berouwvol. „Ik heb een goede les gehad en zal die nimmer vergeten — nimmer!"

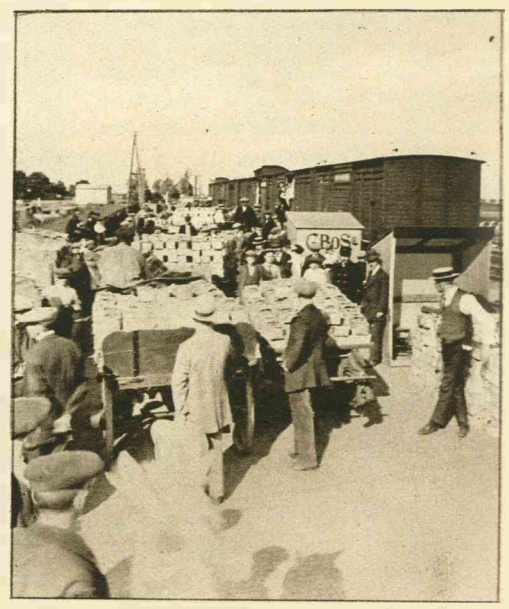
Hij sloot de oogen bij de herinnering aan den angst en de wroeging van daar straks, daarna kuste hij haar eerbiedig.

Buiten lag er een kat, stil en stijf, die voor haar diefstal zwaar gestraft was ; gestraft met den dood.

AARDBEIENVEILING



HET WEGEN.



HET VERZENDEN.

We zijn eens te Beverwijk wezen kijken, in de drukste dagen van den export, die in zijn geheel zoo'n week of vijf in beslag neemt. En we waren verbaasd van den omvang dien dat bedrijf ook thans in deez' abnormale tijden nog heeft. Ik sprak verscheidene personen, die het weten kunnen, en allen waren zeer tevreden over den loop der zaken. Wat al vreeze toch had de harten der Beverwijkers bedrukt bij het naderen van den export-tijd dit jaar. Een enkele trein, die tengevolge van troepen- of proviandvervoer in Duitschland ook maar eenige uren oponthoud ondervinden zou, kon een onoverzienbare schade veroorzaken en dat niet alleen omdat de lading aardbeien bedorven en verloren kon zijn, maar wijl zulk een tegenslag op het bedrijf zelf zijn invloed leelijk zou doen gelden, en de koopers steeds bevreesd voor herhalingen, nauwelijks eenige prijzen van beteekenis zouden durven besteden. Gelukkig, het liep mee. Wel moest er nu en dan op wagons worden gewacht, maar dit euvel bleek niet erger dan andere jaren. De Duitsche spoorwegdirectie had dan ook aan Beverwijksche ondernemers die naar Berlijn waren geweest met den verneemsiok, nogal goede toezeggingen gedaan, onder voorbehoud van een en ander, maar de kans voor onze Beverwijkers was gunstig; want het is aan te nemen, dat men in Duitschland thans dubbelen ijver toont, om den invoer van zulk een kostelijk welkom ooft niet te bemoeilijken. — Een voordeel dit jaar is, dat van de aardbeien voor het maken van jams bestemd, de gewone inkomende rechten (10 mark per 100 Kilo) in Duitschland niet geheven worden. Een niet te onderschatten voordeeltje. — De aardbeien worden geplukt zooals U weet in de fraaie langwerpige manden met kort middenhengsel, de zoogenaamde sloffen. Deze sloffen komen uit Saksen en Beieren; er wordt hier zoo jaarlijks een millioen van gebruikt. De sloffen komen na verloop van tijd leeg terug, per spoorwagen dan natuurlijk. Een slof houdt ongeveer 3 Kilo dezer nobele, frissche vruchten in. — Het is een lieve lust het vertier bij te wonen, dat zoo'n aardbeienveiling geeft. De veilinglokalen zijn aan de spoorbaan gelegen, aan de achterzijde althans; de vrachten die dus voor inrijden, komen na gewogen en geveild te zijn aan de achterzijde uit het gebouw op het plankier van den spoorweg en worden gelijktijdig in de gereedstaande wagons geladen. — Een groot gemak zijn de electrische weegtoestellen, welke dit jaar voor het eerst in gebruik genomen werden. Ze geven een ongehoord snel tempo aan dit heele aardbeziën-gedoe. Aan den ingang van elk veilinggebouw staat zulk een electrisch weegtoestel; elke schaal wordt bediend vanaf een hooge houten brug, waaraan de schalen bevestigd zijn. Onder deze toestellen rijden de karren aardbeien naar binnen. Het wegen gaat nu zeer eenvoudig. — Vanonder het weegtoestel rijdt de zoete vracht tegelijk het veilinglokaal binnen, een gebouw, waarin ter eenre zij op amphitheaters-wijze gerangschikte banken de koopers zitten, en ter andre zijde op een soort van klein tooneel de afslager zich bevindt. Die afslager moge op dit tooneel de hoofdpersoon lijken, niets is echter minder juist. De hoofdpersoon, wanneer ik het zoo uitdrukken mag is 'n reusachtige electrische klok, welke in de oogen van den leek de bescheiden plaats van achterdoek van dit kleine tooneel inneemt. Het eenige wat de man heeft te doen is de klok met een handeltje aan den gang zetten. Deze klok is eigenlijk niet zoozeer een klok, al heeft zij er met haar ronde cijferplaat en grooten middenwijzer bedrieglijk het aanzien van. Deze klok draagt officieel den naam van electrisch afmijntoestel; een fraaie benaming, zooals ge ziet, maar nog op verre na, naar mijn oordeel, niet fraai genoeg voor zulk een bijna menschelijk vernuftig samenstel; het is n.l. een klok met hersens als een mensch, als een verstandig mensch wel te verstaan; het spreken ontbreekt nog maar. Die klok-mensch is zoo glad, dat zij ineens en zonder aarzeling aanwijst wie den kooper van een voor haar staande partij is en voor hoeveel de partij per Kilo gekocht is; absoluut precies gelijk deelt zij dit mee, en ik tart den verstandigsten man dit na te doen. — Het wonder geschiedt aldus: De koopers hebben elk voor zich een electrischen knop in hun bank, die knoppen hebben elk hun nummer. Deze zelfde nummers staan duidelijk in cirkeltjes naast en onder elkaar midden op de klok. Rondom op de klok staan cijfers, die telkens met een halven cent oploopen, geschilderd. De afslager behoeft nu slechts met zijn handeltje den wijzer aan den gang te brengen en deze gaat langzaam maar zeker rond langs de cijfers, die de prijzen per kilo voorstellen. Is de wijzer op een cijfer geraakt, dat men per kilo besteden wil, dan drukt de kooper onmiddellijk op den knop voor hem; de wijzer staat stil, en het nummer van de zitplaats van den kooper op de wijzerplaat wordt electrisch verlicht. — Eenmaal geveild, kent een ieder het lot der aardbeien. Op het perron worden ze in de wagons geladen echter niet dan nadat ambtenaren van elke vracht hier en daar sloffen hebben leeggeschud om zich te overtuigen of onwaardige tuinders steelsgewijze koper of andere verboden vruchten tusschen de zoete Beverwijksche naar Duitschland probeeren te sturen.

WALKER.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.